

Заслужений художник України Петро СИПНЯК:

“Життя – найкращий художник.

Воно вміє поєднати гуркіт двигуна в локомотиві із ніжним дівочим голосом у супроводі бандурної струни...”

Уперше з картинами заслуженого художника України Петра Сипняка я познайомилася на виставці “Барви музики”, що відкрилася у Львівській обласній філармонії того ж дня, коли відбувся ювілейний концерт народного ансамблю бандуристок “Чарівні струни”. На виставці серед інших робіт художник представив картину бандуристки, прообразом якої стали учасниці “Чарівних струн”. Найкраще відчуті творчість митця можна, побувавши або на його виставці, або в його майстерні. Тому, щоб сповна відчувати енергетику художника та щедрість його душі, я завітала до майстерні Петра Сипняка, де у нас відбулася цікава розмова.

– Пане Петре, серед багатьох картин у Вашій майстерні я побачила полотна із зображеннями дівчат із народного ансамблю бандуристок “Чарівні струни”. Що саме спонукало Вас до роботи над цими полотнами?

– Мене одразу привабило цікаве й неповторне поєднання двох на перший погляд абсолютно різних речей. З одного боку залізниця – потужний чорний метал, локомотиви, що летять сталевими рейками, а з іншого – ансамбль дівчат бандуристок на чолі з пані Іриною Содоморою. Скрегіт металу, тисячі кінських сил, схованих у потужному локомотиві, і чарівне, ніжне звучання дівочого голосу, звук бандурної струни, що здіймає в душі хвилю високих почуттів. Власне це одразу спонукало мене до праці над полотнами, де головними персонажами є дівоча краса і велич звуку тонкої струни.

– У Вашій майстерні впадає у вічі велика кількість живописних картин. Розкажіть, як Ви встигаєте так плідно працювати? Де вже побували Ваші роботи?

– За понад 25 років творчості

я роботи на сільську тематику, французи полюбляють пейзажі, німці цікавлять різні сюжети, для них важливо, щоб палітра кольорів у роботах була їм близькою. Коли в Києві добирали картини для американського посольства, то мене попросили показати картини на вертепну та чумацьку тематику, це – характерне відображення традицій українського народу і своєрідне творче обличчя нашої держави. У 90-х роках я почав працювати над великим на нинішній день чумацьким циклом у моїй творчості. Маю багато картин на цю тематику, намагаюся розкрити тему сповна. На мою думку, для художника не особливо важить, який сюжет творити, важливо зуміти побачити його по-своєму і відобразити у своїй творчій манері. Кожен задум, кожна ідея певний час “визріває” у моїй свідомості, щоб невдовзі стати картиною.

– Які цикли картин Ви створили?

– Усе моє творче життя можна простежити за циклами полотен. Зокрема цикл “Чумаки”, цикл картин на релігійну тематику, моє захоплення міфологією знайшло відображення в експериментальній серії полотен під загальною назвою

я написав сотні полотен за різними мотивами. Мої роботи неодноразово були представлені у групових і персональних виставках у багатьох містах України, а також у Франції, Німеччині, Бельгії, Чехії, Італії, Польщі, Словаччині, Болгарії, Голландії, чимало моїх робіт нині – у приватних колекціях. Такій кількості полотен завдячую тим, що малюю одночасно кілька картин. Нема, скажімо, натхнення до пейзажу, відкладаю його, беруся за щось інше, наприклад, за портрет... Уміння переключатися з однієї роботи на іншу вважаю необхідним елементом для художника. Зараз, до слова, малюю одночасно десять картин різної тематики. Я не люблю працювати з примусу, особливо коли мене обмежують у часі. Завжди працюю так, як мені пасує.

– Ви назвали чимало країн, де побували Ваші полотна і де частина їх залишилася. Чи пробували Ви аналізувати, яка тематика картин має успіх в одній країні, яка – в іншій?

– Докладного аналізу не маю, але є деякі спостереження. Китайцям, наприклад, подобають-

ся роботи на сільську тематику, малярства?

– До малярства мене залучила моя бабця Настя. Я присвятив їй один з альбомів, що вийшов у світ у 2006 році. За життя бабця була пристрасною вишивальницею. Донині у її домі в селі Лани на Івано-Франківщині зберігаються вишиті нею образи, килими, обруси, жіночий одяг. На цих вишивках власне я й виростав. Згодом, професійно заглибившись у творчість, я зрозумів, наскільки вдало і гармонійно бабця Настя поєднувала кольори у своїх вишивках.

– А як саме бабця Настя залучила Вас до малярства?

– У той час, коли мої однолітки бігали і байдкували, баба мене, як найстаршого з п'ятьох онуків, примушувала перемальовувати квіти, які вона збиралася вишивати. Чому саме квіти? Баба Настя дуже любила різні квіти, багато їх було у квітнику біля хати, висаджу-

вати водієм. Однак бажання знайти себе у творчості не полишало мене. Спочатку я поїхав працювати до Києва, там почав відвідувати художню студію при виробничому об'єднанні “Більшовик”, де я вперше побачив справжніх художників, від яких отримав перші навички у малюванні. Познайомився з молодими художниками, з одним із них я повернувся до Івано-Франківська,

“Дійства”, є цикл “Вертепи”, можна виокремити пейзажі – види Львова, Праги, Рима, Венеції, Парижа, Шевченківські місця, маю цикл портретів і жанрових сцен... Маю чимало етюдів із європейських міст, які потім не перемальовую на більший формат, а зберігаю як пам'ять про побачене. Зараз захоплююся міськими пейзажами і завершую цикл картин дівчат у розкішних сукнях із площі Ринок, що пропонують львів'янам і гостям нашого міста букети квітів чи солодощі. Серію цих картин разом з іншими роботами можна буде переглянути на персональній виставці в галереї “Леміш”, яка відкриється 29 січня.

– Коли Ви відчули потребу в малюванні і як прийшли у світ

вала їх і в саду. Найулюбленішими її квітами були ромашки, братчики та чорнобривці. Коли бабця померла, а прожила вона майже сто років, ми вирішили зберегти батьківське обійстя – насамперед відновили квітник перед хатою. Тепер цими квітами милується моя донька Соломія, яку я люблю малювати серед різнобарвних квітів. Загалом маю цілу серію малюнків, де головним персонажем є моя донечка.

Отож я кольоровими олівцями у зошиті в клітинку перемальовував картинку, інколи щось собі фантазував, але тоді я навіть у думках не мав, що колись можу стати художником. Після школи закінчив курси водіїв і почав працю-

потрапив у художній комбінат, де з художниками ходив на етюди... Пошуки себе у творчості привели мене до Львова, де за допомогою інших художників я почав серйозно готуватися до вступу в Інститут прикладного і декоративного мистецтва. Вступивши до інституту і навчаючись там, я переживав особливі відчуття – мені здавалося, що я не ходжу по землі, а літаю високо над нею. Такого відчуття я ніколи більше в житті не переживав. Тоді я вже був твердо впевнений, що буду художником. Упевненості додавало й те, що під час навчання на другому курсі мої роботи вже були представлені на обласній виставці. В основному це були сільські пейзажі. Під час

Реклама

ЦІНИ ЗНИЖЕНО!

ЗА КРЕДИТАМИ – В КРЕДИТМАРКЕТ!

- ▶ До 75 000 грн
- ▶ До 36 місяців
- ▶ Без застави

м. Львів, вул. Городоцька, 12, тел.: (067) 502-41-78, (322) 53-23-38;
вул. Княгині Ольги, 106 (Аквапарк), тел.: (067) 218-08-32, (322) 53-23-39
Вартість дзвінків згідно діючих тарифів оператора

Контакт-центр: 0-800-508-707
Дзвінки у межах України безкоштовно

КРЕДИТМАРКЕТ www.KreditMarket.ua